

Forsl. t. L. om Fiskeriet i Danmark.

er det forklarligt, at den nævnte Art Fiskeri kun kan vække lidet Interesse og oftest er bleven be-
tragtet med Uegghidighed. Saa vanskeligt som det f. Ex. i Sverige vilde være at give en udtøm-
mende Fortegnelse over alle brugbare Bænde for talrige Arter af Ferskvandsfisk, saa let vil det
være her i Landet. Paa de enkelte Steder, hvor Opgang af lazarede Fisk finder Sted, saasom
Gudenaa og Kolbingaa, er Fiskeriet ikke forjæmt, paa sine Steder findes ogsaa Dampfiskeri plan-
mæssig brugt; men i flere af de større Søer, f. Ex. ved Sorø og Esrom, og i Naer som Skjernaa
kan det med Rette kaldes forjæmt.

Der er imidlertid en saa overordentlig stor Forskjel paa Saltvands- og Ferskvandsfiskeri,
baade hvad Afgangen til at drive dem angaar og i Henseende til Vanskelighederne og Kostbarheden
ved deres Drift, at de aldeles ikke kunne sammenstilles, heller ikke som Lovgivningsgenne. Medens
vi saaledes ikke tro, at Lovgivningen vilde kunne udøve nogen væsentlig Indflydelse til Fremme af
Havfiskeriet, hvis vore Fiskere ikke af sig selv viste sig virksomme herfor, saa ere vi tilbøjelige til at
antage, at der vel vil kunne fremkaldes hos Ejerne af de færreste Bænde en større Interesse for Fersk-
vandsfiskeriets Udvikling ved en Lovgivning, der sætter dem i Stand til at drive Fiskeriet uforstyrret
paa en rationel og frugtbringende Maade.

Lovgivningens Opgave maa nu være at give Regler for Afgangen til Fiskeridrift, at be-
skytte Fiskernes Forret mod Forstyrrelse og Angreb udefra, at ordne Fiskeridriften paa Steder, hvor
Flere drive Fiskeri jævnsides, hvorunder navnlig ogsaa falder at beskytte den ene Fisker mod Indgreb
ved andre Fiskeres Fiskeri, og at beskytte Fiskebestanden mod Odelæggelse.

Hvad det første Punkt angaar, da fremgaar det af hvad ovenfor er bemærket, at vi i det
Hele anse de i saa Henseende for Lidet gjældende Bestemmelser for tilfredsstillende, og forsaavidt
Afgangen til Fiskeri er Betinget af Ejendomsret til Fiskevandet, kan der selvfølgelig ikke være Spørgs-
maal om at foretage Forandringer heri. Imidlertid anse vi det hensigtsmæssigt, at ogsaa disse
Bestemmelser optages i en eventuel ny Lov, for at den, saa vidt muligt, kan omfatte den hele Fi-
skerilovgivning. Ligesaa er det alt tidligere bemærket, at vor Lovgivning savner tilsvarende klare og
fuldstændige Bestemmelser om Straf for ulovligt Fiskeri og anden Beskyttelse for Fiskernes
Virksomhed.

I de to sidstnævnte Punkter endelig møde vi den Del af Lovgivningens Opgave, der tør
anses for den vigtigste, idet der bliver Spørgsmaal om at bidrage til, at Fiskeriernes økonomiske
Udbytte kan blive saa stort som muligt og fordelt paa de forskjellige Hænder paa den for Samfundet
og Befolkningen heldigste Maade. Formaålet for Fiskernes Virksomhed maa jo nemlig være at gjøre
Fiskeriet saa indbringende som muligt, og heri er det, at Lovgivningen skal bistaa dem ved at søge
tilvejebragt en Ordning af de herhen hørende Forhold efter de Krav, som det nævnte Formaal selv
stillter. Til dette Formaalets Opnaaelse hører da, at Fiskeriet drives saaledes, at det ikke udtømmes
i Nutiden, men bevares til Eftertiden; thi det er upaatvilelig en meget økonomisk Fremgangs-
maade at fortære og opbruge en Indtægtskilde, der ved en fornuftig Brug kan bevares og vedblive
at give Udbytte. Der maa derfor tilstræbes en Ordning, hvorved der baade for Nutiden indvindes
en saa stor Indtægt som muligt, og Fiskeriet dog holdes vedlige til Fremtiden. Heril udtræves
selvfølgelig, at Nutiden ikke bruger Fiskeriet saaledes, at Fiskebestanden odelægges eller formindskes
mer end tilbørligt, eller at Betingelserne for Fiskenes Liv tilintetgjøres, hvormed Fiskeriet falder bort.
Der er nemlig den Ejendommelighed ved den Erhvervskilde, vi her have med at gjøre, navnlig naar
vi alene holde os til Havfiskeriet, at Allden bringes til at flyde alene ved Naturens Virksomhed,
uden at Menneskets Kunst i nogen Maade, der er værd at tale om, formaar at understøtte denne
Virksomhed. Vi maa nøjes med de Fisk, Naturen yder os; selv at frembringe dem eller fremkynde
deres Formering ere vi ude af Stand til. Vi vide ialtsind ikke, at det endnu er lykkes at gjøre
den kunstige Udskælning frugtbringende for Havfiskeriet. Derfor er det ogsaa nødvendigt at tage
Hensyn til de Forhold, der nu en Gang ere Betingelser for, at Naturens producerende Virksomhed
kan have sin uforstyrrede Gang.

Fiskeriet kan odelægges paa forskjellig Maade, dels ved ligefrem Opfiskning af baade Stort
og Smaat, dels ved en Forstyrrelse af Fiskenes Leg, hvorved Formeringen hindres, dels ved en Ode-
læggelse af de Naturforhold i Vandene, som ere Livsbetingelser for Fiskene, navnlig Tilintetgjørelsen
af det lavere Dyreliv, der giver Fiskene deres væsentligste Føde, Dyroden af Havbunden og For-
styrrelse af den dervedværende Plantevæxt, der yder Fiskene Tilhold og Skulesteder o. s. v. Der frem-
kommer undertiden Indvendinger imod Muligheden af ved et for stærkt drevet Fiskeri at odelægge
dette og navnlig at bevirkte det ved en egentlig Opfiskning, idet der herimod henvises til, at det An-
tal Individuer, Mennesket kan bemægtige sig, er forsvindend ligesoverfor den uendelige Mængde, der
fortæres af Rovfisk, Fugle og andre Dyr, og at Naturen derfor paa mange Maader har draget
Omsorg for Fiskelivets Vedligeholdelse, især ved Fiskenes umaadelige Frugtbarhed.

Det er nu ogsaa uægteligt, at Naturen er overordentlig gavmild ved Produktionen af Fisk;
men Erfaringens Vidnesbyrd taler dog tydelig nok for, at Odelæggelsen af Fiskeriet er mulig, ligesom